

In dankbare en liefdevolle herinnering aan

Jan Wijers

weduwnaar van
Dien Wijers-Jochems

* 11 - 6 - 1951
Groesbeek

† 27 - 6 - 2025
Groesbeek

Na een dapper gedragen ziekte, die ons pap en opa steeds meer ontnam, is hij vol vertrouwen, bewust en vredig gestorven. Hij zag er naar uit om ons mam en oma weer te ontmoeten. Met veel verdriet en met grote dankbaarheid kijken we terug op zijn leven in ons midden.

Pap was het 4^e van de vijf kinderen van Klaas Wijers en Miene Kersten. Een gelukkig en hecht gezin, hartelijk en warm. Toen hij opgroeide vormde hij met zijn broers hun stratenmakersbedrijf: Gebr. Wijers bv. Ieder had zijn eigen talenten en Moeder zorgde voor de catering. Ze gingen bij haar voor het werk koffie drinken en na het werk een gehaktbal, kippenpootjes of verse worst eten, voordat ze naar hun eigen vrouwen gingen.

Al jong ontmoette pap ons mam; zij trouwden in 1974 vanuit het ouders huis van mama: Nieuweweg 35. Daar werd Monique geboren. Pap en mam vonden spoedig een eigen huis op de Heidebloemstraat. Daar werd Mark geboren. Een gelukkig leven volgde. Pap en mam, door God zelf aan elkaar gegeven, genoten van het gezin, van elkaar en van het leven in de familie. Maar moeilijke jaren kwamen er ook: een val bond mam voorgoed aan huis

en later aan bed. Zes jaar lang werd ze steeds afhankelijker. Pap heeft haar met zeldzame liefde en trouw tot haar dood bijgestaan. Precies een jaar na haar sterven kreeg hij de diagnose ALS. Deze ziekte brak zijn lichaam af, maar zijn geest bleef helder en vol dankbaarheid. Heel de dag ging zijn duim omhoog. Toen hij niet meer kon praten, kon hij prachtig schrijven. Maar ook dat ging niet meer. Hij verlangde er steeds meer naar dat hij naar mam kon gaan.

Pap had veel talenten: hij kon prachtig vertellen, had een ruime kijk op het leven en fantasie, hij was een goed voetballer, maar deed daarin na de geboorte van Monique een stapje terug. Wel bleef hij voetballen en levenslang een pure fan van Germania.

Met mama kon hij erg genieten van een eindje rijden en samen een frietje eten bij El Dorado. Ze waren het altijd in alles eens. Pap genoot van de natuur, van het wandelen met de hond(en) en vooral van zijn gezin: kinderen en kleindochters. Toen hij ziek werd, waren de kleindochters de engelen om hem heen: zoveel liefde, zoveel zorg en ook zoveel humor. Pap kon zich geen betere verzorging wensen. We willen ook Claudet bedanken, de 'ALS' verpleegkundige, die ons zo trouw heeft bijgestaan.

We willen vooral ons pap en opa bedanken: voor wie hij was en voor alles wat hij voor ons heeft gedaan en betekend.

Pap en opa, het ga je goede op de grote reis naar mam en oma. We zullen je heel erg missen, maar je woont tegelijk voorgoed in ons hart.

Monique en Mark, Fleur
Mark, Shannen en Twan, Lana
🐾 Kazan, Tijger en Castor